

2 до коринтян

¹ Павло, з волі Божої апостол Христа Ісуса, та брат Тимофій, до Божої Церкви в Коринті, з усіма святими в цілій Ахаї, ² благодать вам і мир від Бога Отця нашого й Господа Ісуса Христа! ³ Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Отець милосердя й Бог потіхи всілякої, ⁴ що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих. ⁵ Бо поскільки намножуються в нас терпіння Христові, так через Христа й потішення наше намножується. ⁶ Бо як терпимо скорботи, то на вашу потіху й спасіння; коли потішаємось, то на вашу потіху в терпінні тих самих страждань, які терпимо й ми. ⁷ А наша надія певна про вас, бо ми знаємо, що ви спільники як у терпіннях, так само і в потісі. ⁸ Бо не хочемо, браття, щоб не відали ви про нашу скорботу, що в Азії трапилась нам, бо над міру й над силу були ми обтяжені, так що ми не надіялися навіть жити. ⁹ Та самі ми в собі мали присуд на смерть, щоб нам не покладати надії на себе, а на Бога, що воскрешує мертвих, ¹⁰ що від смерти такої нас визволив і визволяє, і на Нього й покладаємося, що й ще визволить Він, ¹¹ як pomoжете разом і ви молитвою за нас, щоб за дар ласки, що нам виявлений багатьма, багато-хто дяку складали за нас. ¹² Бо це нам хвала, свідчення нашого сумління, що в святості й чистості Божій, не в тілесній мудрості, але в Божій благодаті жили ми на світі, особливо ж у вас. ¹³ Бо іншого вам ми не пишемо, тільки те, що читаєте та розумієте,

а сподіваюсь, що ви й до кінця зрозумієте, ¹⁴ як частинно нас ви й зрозуміли, що ми вам похвала, як і ви нам, у день Господа нашого Ісуса. ¹⁵ І з певністю цією хотів я давніше прийти до вас, щоб мали ви благодать удруге, ¹⁶ і через вас перейти в Македонію, а з Македонії знову прийти до вас, а ви щоб в Юдею мене відпровадили. ¹⁷ Маючи задум такий, чи я чинив легковажно? Чи те, що задумую, за тілом задумую, щоб було в мене і Так, так, і Ні, ні? ¹⁸ Але вірний Бог, що наше слово до вас не було Так і Ні. ¹⁹ Бо Син Божий Ісус Христос, що ми Його вам проповідували, я й Силуан, і Тимофій, не був Так і Ні, але в Нім було Так. ²⁰ Скільки бо Божих обітниць, то в Ньому Так, і в Ньому Амін, Богові на славу через нас. ²¹ А Той, Хто нас із вами в Христа утверджує, і Хто нас намастив, то Бог, ²² Який і назнаменував нас, і в наші серця дав завдаток Духа. ²³ А я кличу Бога на свідка на душу мою, що я, щадячи вас, не прийшов у Коринт дотепер, ²⁴ не тому, ніби ми беремо владу над вашою вірою, але вашої радості помічники ми, бо ви встояли вірою!

2

¹ А я постановив у собі те, щоб до вас не прийти знов у смутку. ² Бо коли я засмучую вас, то хто той, хто потішить мене, як не той, кого я засмутив? ³ І це саме писав я до вас, щоб, прийшовши, я смутку не мав би від тих, що від них мені тішитися належало, про всіх вас бувши певний, що радість моя то радість усіх вас! ⁴ Бо з великого горя та з туги сердечної я написав вам з рясними слізьми не на те, щоб були ви засмучені, але щоб пізнали любов, що в мене її пребагато до вас! ⁵ А як хто засмутив, не

мене засмутив, а почасті щоб не пригнітити і всіх вас. ⁶ Досить такому каранню того, що від багатьох, ⁷ через те навпаки, краще простити й потішити, щоб смуток великий його не пожер. ⁸ Через те вас благаю: зміцніть до нього любов! ⁹ Бо на це я й писав, щоб пізнати ваш досвід, чи в усім ви слухняні. ¹⁰ А кому ви прощаєте що, тому й я; бо й я, як простив що кому, то кому я простив, зробив те через вас від Особи Христа, ¹¹ щоб нас сатана не перехитрував, відомі бо нам його задуми! ¹² А коли я прийшов до Троади звіщати Христову Євангелію, і були двері для мене відчинені в Господі, ¹³ не мав я спокою для духа свого, бо я не знайшов був свого брата Тита; але, попрощавшись з ними, я пішов в Македонію. ¹⁴ А Богові подяка, що Він постійно чинить нас переможцями в Христі, і запашність знання про Себе через нас виявляє на всякому місці! ¹⁵ Ми бо для Бога Христова запашність серед тих, хто спасається, і тих, які гинуть, ¹⁶ для одних бо смертельна запашність на смерть, а для других запашність життєва в життя. І хто здатен на це? ¹⁷ Бо ми не такі, як багато-хто, що Боже Слово фальшують, але ми провіщаємо, як із щирости, як від Бога, перед Богом, у Христі!

3

¹ Чи нам знов зачинати доручувати самих себе? Чи ми потребуємо, як дехто, листів доручальних до вас чи від вас? ² Ви наш лист, написаний у наших серцях, якого всі люди знають і читають! ³ Виявляєте ви, що ви лист Христов, нами вислужений, що написаний не чорнилом, але Духом Бога Живого, не на таблицях камінних, але на тілесних таблицях серця. ⁴ Таку ж певність до Бога ми маємо через Христа, ⁵ не тому,

що ми здібні помислити щось із себе, як від себе, але наша здібність від Бога. ⁶ І Він нас зробив бути здатними служителями Нового Заповіту, не букви, а духа, бо буква вбиває, а дух оживляє. ⁷ Коли ж служіння смерті, вирізане на каменях буквами, було таке славне, що Ізраїлеві сини не могли дивитись на обличчя Мойсея, через славу минушу обличчя його, ⁸ скільки ж більш буде в славі те служіння духа! ⁹ Бо як служіння осуду слава, то служіння праведности тим більше багате на славу! ¹⁰ Не прославилося бо прославлене, у цій частині, ради слави, що вона переважає, ¹¹ бо коли славне те, що минає, то багато більш у славі те, що триває! ¹² Тож, мавши надію таку, ми вживаємо великої сміливости, ¹³ а не як Мойсей, що покривало клав на обличчя своє, щоб Ізраїлеві сини не дивилися на кінець того, що минає. ¹⁴ Але засліпилися їхні думки, бо те саме покривало аж до сьогодні лишилось незняте в читанні Старого Заповіту, бо зникає воно Христом. ¹⁵ Але аж до сьогодні, як читають Мойсея, на їхньому серці лежить покривало, ¹⁶ коли ж вони навернуться до Господа, тоді покривало здійсмається. ¹⁷ Господь же то Дух, а де Дух Господній, там воля. ¹⁸ Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимося всі на славу Господню, і змінємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього.

4

¹ Ось тому, мавши за милосердя Божим таке служіння, ми не тратимо відваги, ² але ми відреклися тайного сорому, не ходячи в хитрості та не перекручуючи Божого Слова, але з'явленням правди доручуємо себе кожному сумлінню людському перед Богом. ³ Коли ж наша Євангелія й закрита, то закрита

для тих, хто гине, ⁴ для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий. ⁵ Бо ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа, ми ж самі раби ваші ради Ісуса. ⁶ Бо Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій. ⁷ А ми маємо скарб цей у посудинах глиняних, щоб велич сили була Божа, а не від нас. ⁸ У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач. ⁹ Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені. ¹⁰ Ми завсіди носимо в тілі мертвість Ісусову, щоб з'явилося в нашому тілі й життя Ісусове. ¹¹ Бо завсіди нас, що живемо, віддають на смерть за Ісуса, щоб з'явилося Ісусове в нашому смертельному тілі. ¹² Тому то смерть діє в нас, а життя у вас. ¹³ Та мавши того ж духа віри, за написаним: Вірував я, через те говорив, і ми віруємо, тому то й говоримо, ¹⁴ знавши, що Той, Хто воскресив Господа Ісуса, воскресить з Ісусом і нас, і поставить із вами. ¹⁵ Усе бо для вас, щоб благодать, розмножена через багатьох, збагатила подяку на Божу славу. ¹⁶ Через те ми відваги не тратимо, бо хоч нищиться зовнішній наш чоловік, зате день-у-день відновляється внутрішній. ¹⁷ Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги, ¹⁸ коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме дочасне, невидиме ж вічне!

5

¹ Знаємо бо, коли земний мешкальний намет наш зруйнується, то маємо будівлю від Бога на небі, дім нерукотворний та вічний. ² Тому то й зідхаємо,

бажаючи приодягтися будівлею нашою, що з неба,
³ коли б тільки й одягнені ми не знайшлися нагі!
⁴ Бо ми, знаходячися в цьому наметі, зідхаємо під
тягарем, бо не хочемо роздягтися, але одягтися, щоб
смертне пожерлось життям. ⁵ А Той, Хто на це
саме й створив нас, то Бог, що й дав нам завдаток
Духа. ⁶ Отож, будвши відважні постійно, та знаючи,
що, мавши дім у тілі, ми не перебуваємо в домі
Господньому, ⁷ бо ходимо вірою, а не видінням, ⁸ ми
ж відважні, і бажаємо краще покинути дім тіла й
мати дім у Господа. ⁹ Тому ми й пильнуємо, чи
зостаємося в домі тіла, чи виходимо з дому, бути
Йому любими. ¹⁰ Бо мусимо всі ми з'явитися перед
судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв
згідно з тим, що в тілі робив він, чи добре, чи
лихе. ¹¹ Отже, відаючи страх Господній, ми людей
переконуємо, а Богові явні; але маю надію, що й
у ваших сумліннях ми явні. ¹² Бо не знову себе
ми доручуємо вам, але даємо вам привід хвалитися
нами, щоб мали ви що проти тих, що хваляться
обличчям, а не серцем. ¹³ Коли бо ми з розуму
сходимо, то Богові, коли ж при здоровому розумі,
то для вас. ¹⁴ Бо Христова любов спонукує нас,
що думають так, що коли вмер Один за всіх, то всі
померли. ¹⁵ А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе,
не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за
них був умер і воскрес. ¹⁶ Через те відтепер ми
нікого не знаємо за тілом; коли ж і знали за тілом
Христа, то тепер ми не знаємо вже! ¹⁷ Тому то,
коли хто в Христі, той створіння нове, стародавнє
минуло, ото сталось нове! ¹⁸ Усе ж від Бога, що
нас примирив із Собою Ісусом Христом і дав нам
служіння примирення, ¹⁹ бо Бог у Христі примирив
світ із Собою Самим, не зважавши на їхні провини, і

покалав у нас слово примирення. ²⁰ Оце ми як послали замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: примиріться з Богом! ²¹ Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!

6

¹ А ми, як співробітники, благаємо, щоб ви Божої благодаті не брали надармо. ² Бо каже: Приємного часу почув Я тебе, і поміг Я тобі в день спасіння! Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння! ³ Ні в чому ніякого спотикання не робимо, щоб служіння було бездоганне, ⁴ а в усьому себе виявляємо, як служителів Божих, у великім терпінні, у скорботах, у бідах, у тіснотах, ⁵ у вдарах, у в'язницях, у розрухах, у працях, у недосипаннях, у постах, ⁶ у чистості, у розумі, у лагідності, у доброті, у Дусі Святій, у нелицемірній любові, ⁷ у слові істини, у силі Божій, зо зброєю правди в правиці й лівиці, ⁸ через славу й безчестя, через ганьбу й хвалу, як обманці, але ми правдиві; ⁹ як незнані, та познані, як умираючі, та ось ми живі; як карані, та не забиті; ¹⁰ як сумні, але завжди веселі; як убогі, але багатьох ми збагачуємо; як ті, що нічого не мають, але всім володіємо. ¹¹ Уста наші відкрились до вас, коринтяни, серце наше розширене! ¹² У нас вам не тісно, але тісно вам у ваших серцях! ¹³ Такою ж відплатою говорю, немов дітям розширені будьте й ви! ¹⁴ До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? ¹⁵ Яка згода в Христа з белійяром? Або яка частка вірного з невірним? ¹⁶ Або яка згода поміж Божим храмом та ідолами?

Бо ви храм Бога Живого, як Бог прорік: Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, а вони будуть народом Моїм! ¹⁷ Вийдіть тому з-поміж них та й відлучіться, каже Господь, і не торкайтесь нечистого, і Я вас прийму, ¹⁸ і буду Я вам за Отця, а ви за синів і дочок Мені будете, говорить Господь Вседержитель!

7

¹ Отож, мої любі, мавши ці обітниці, очистьмо себе від усякої нечисти тіла та духа, і творімо святиню у Божім страху! ² Дайте місце для нас! Ми нікого не скривдили, нікого не зіпсували, нікого не ошукали! ³ Говорю не на осуд, бо я перед тим був сказав, що ви в серцях наших, щоб нам із вами чи померти чи жити. ⁴ У мене велика сміливість до вас, велика мені похвала з вас, я повний потіхи, збагачаюся радістю при всякому нашому горі. ⁵ Бо коли ми прийшли в Македонію, тіло наше не мало спочинку ніякого, у всьому бідуючи: назовні бої, страхіття всередині. ⁶ Але Бог, що тішить принижених, потішив нас приходом Тита, ⁷ і не тільки його прибуттям, а й потішенням, що ним він потішився з вас, коли розповідав нам про вашу журбу, про ваш смуток, про вашу горливість до мене, так що я більше тішився. ⁸ Коли я й засмутив вас листом, то не каюся, хоч і каюся був, бо бачу, що той лист засмутив вас, хоч і часово. ⁹ Я радію тепер не тому, що ви засмутились, а що ви засмутились на покаєння, бо ви засмутились для Бога, щоб ні в чому не мати втрати від нас. ¹⁰ Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський чинить смерть. ¹¹ Бо ось саме це, що ви засмутились для Бога, яку пильність велику воно вам зробило, яку оборону, яке обурення, який страх, яке бажання, яку горливість,

яку помсту! Ви в усім показали, що чисті ви в справі. ¹² А коли я й писав вам, то не через того, хто кривдить, і не через покривдженого, а щоб виявилася для вас наша пильність про вас перед Богом. ¹³ Тому то потіхою вашою втішились ми, а ще більше зраділи ми радістю Тита, що ви всі заспокоїли духа його. ¹⁴ Бо коли я про вас йому чим похвалився, то не осоромився; але як ми вам говорили все правду, так і наша хвала перед Титом правдива була! ¹⁵ І серце його прихильніше до вас, коли згадує він про покору всіх вас, як його прийняли ви були зо страхом і тремтінням. ¹⁶ Отож, тішуся я, що можу покластись у всьому на вас!

8

¹ Повідомляємо ж вас, браття, про Божу благодать, що дана Церквам македонським, ² що серед великого досвіду горя вони мають радість рясну, і глибоке їхнє убозтво збагатилось багатством їхньої широти; ³ бо вони добровільні в міру сил своїх, і над силу, засвідчую, ⁴ із ревним благанням вони нас просили, щоб ми прийняли дар та спільність служіння святим. ⁵ І не так, як надіялись ми, але віддали себе перш Господеві та нам із волі Божої, ⁶ щоб ми благали Тита, щоб він, як був перше зачав, так і скінчив би в вас оце добре діло. ⁷ А ви, як у всім, збагачуетесь: вірою, і словом, і розумом, і всякою пильністю, і вашою любов'ю до нас, щоб збагачувались ви і в благодаті оцій. ⁸ Не кажу це, як наказа, але пильністю інших досвідчую ширість любови й вашої. ⁹ Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, будши багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозтвом. ¹⁰ І раду даю вам про це, бо це вам на пожиток, що не тільки чинили, але перші

ви стали й бажати з минулого року. ¹¹ А тепер закінчіть роботу, щоб ви, як горливо бажали, так і виконали б у міру можности. ¹² Бо коли є охота, то приємна вона згідно з тим, що хто має, а не з тим, чого хто не має. ¹³ Хай не буде для інших полегша, а тягар для вас, але рівність для всіх. ¹⁴ Часу теперішнього ваш достаток нехай нестаткові їхньому допоможе, щоб і їхній достаток був на ваш нестаток, щоб рівність була, ¹⁵ як написано: Хто мав багато, той не мав зайвини, а хто мало, не мав недостачі. ¹⁶ Та Богові дяка, що Він таку пильність про вас дав у Титове серце, ¹⁷ бо благання прийняв він, але, будши горливий, удався до вас добровільно. ¹⁸ А з ним разом послали ми брата, якого по всіх Церквах хвалять за Євангелію, ¹⁹ і не тільки оце, але вибраний був від Церков бути товаришем нашим у дорозі для благодаті тієї, якій служимо ми на хвалу Самого Господа, ²⁰ остерігаючись того, щоб хто не дорікав нам цим достатком, що ним служимо ми, ²¹ дбаючи про добро не тільки перед Богом, але й перед людьми. ²² А ми з ними послали були брата нашого, про пильність якого ми часто досвідчувались у речах багатьох, який ще пильніший тепер через велике довір'я до вас. ²³ Щодо Тита, то він мій товариш, а ваш співробітник; щождо наших братів вони посланці від Церков, вони слава Христова! ²⁴ Отож, дайте їм доказа своєї любови й нашого хваління вас перед Церквами!

9

¹ А про службу святим мені зайво писати до вас, ² бо відаю вашу охоту, і нею хвалюся за вас македонянам, що Ахая готова з минулого року, а ваша ревність заохотила багатьох. ³ А я послав братів,

щоб моя похвала, щодо вас, не даремна була в цім випадкові, але, як казав, щоб були ви приготовані, ⁴ щоб, коли македоняни прийдуть зо мною та знайдуть, що ви неготові, щоб не осоромитись нам не кажемо вам у цій речі. ⁵ Отож, я надумався, що треба вблагати братів, щоб пішли перше до вас та приготували заздалегідь оголошений ваш щедрий дар, щоб був він приготований, як щедрий дар, а не річ примусова. ⁶ А до цього кажу: Хто скупосіє, той скупосіє жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме! ⁷ Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає! ⁸ А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувались всяким добрим учинком, ⁹ як написано: Розсипав та вбогим роздав, Його справедливість триває навіки! ¹⁰ А Той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведности вашої, ¹¹ щоб усім ви збагачувались на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку. ¹² Бо діло служіння цього не тільки виповнює недостачі святих, але й багатіє багатьма подяками Богові. ¹³ Досвідченням цього служіння вони хвалять Бога за послух Христовій Євангелії, що ви визнаєте її, та за щирість учасництва з ними й усіма, ¹⁴ вони за вас моляться й тужать по вас із-за дуже великої Божої благодаті на вас. ¹⁵ Дяка Богові за невимовний дар Його!

10

¹ А я сам, Павло, благаю вас лагідністю й ласкавістю Христовою; я, коли присутній слухняний між вами, а не будши між вами сміливий я супроти вас. ² І благаю,

щоб я, прибувши, не осмілився надією, що нею я думаю сміливим бути проти деяких, що про нас вони гадають, ніби ми поступаєм за тілом. ³ Бо ходячи в тілі, не за тілом воюємо ми, ⁴ зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми, ⁵ і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові, ⁶ і покарати ми готові всякий непослух, коли здійсниться послух ваш. ⁷ Чи на обличчя ви дивитесь? Як хто певний про себе, що Христовий він, нехай думає знов по собі, що як сам він Христовий, так само Христові й ми. ⁸ Бо коли б я ще більш став хвалитися нашою владою, яку дав нам Господь на збудування, а не на зруйнування ваше, то не осоромлюсь. ⁹ Та щоб не здавалось, ніби хочу лякати вас листами. ¹⁰ Бо листи його кажуть важкі та міцні, але особисто присутній слабкий, а мова його незначна, ¹¹ такий нехай знає оце, що які ми на слові в листах, неприсутніми будвши, такі ми й на ділі, присутніми будвши. ¹² Бо не сміємо вважати себе чи рівняти до інших, що самі себе хвалять, вони нерозумно самі себе міряють собою, і рівняють з собою себе. ¹³ Ми ж не будем хвалитись над міру, а в міру мірила, що його Бог призначив на міру для нас, щоб і до нас досягти. ¹⁴ Бо ми не розтягуємося над міру, ніби не досягли ми до вас, бо ми досягли аж до вас із Євангелією Христовою. ¹⁵ Ми не хвалимось над міру у чужих працях, але маємо надію, що як буде рости ваша віра, то за нашим мірилом сильно звеличимся ми між вами, ¹⁶ щоб і в дальших за вами країнах звіщати Євангелію, а не хвалитись готовим, як це чужі твердять. ¹⁷ А хто хвалиться, нехай хвалиться в Господі! ¹⁸ Бо достойний не той, хто сам

себе хвалить, але кого хвалить Господь!

11

¹ О, коли б потерпіли ви трохи безумство моє! Але й терпите ви мене. ² Бо пильную про вас пильністю Божою, заручив бо я вас одному чоловікові, щоб Христові привести вас чистою дівою. ³ Та боюсь я, як змії звів був Єву лукавством своїм, щоб так не попсувалися ваші думки, і ви не вхилилися від простоти й чистоти, що в Христі. ⁴ Коли бо хто прийде й зачне проповідувати про Ісуса іншого, про якого ми не проповідували, або приймете іншого Духа, якого ви не прийняли, або іншу Євангелію, якої ви не прийняли, то радо терпіли б ви те! ⁵ Та думаю я, що нічим не лишаюсь позад передніших апостолів. ⁶ Хоч і неук я словом, але не знанням, та всюди в усьому ми виявлені поміж вами. ⁷ Чи я гріх учинив, себе впокоряючи, щоб підвищити вас, бо я Божу Євангелію благовістив для вас дармо? ⁸ Оббирав я інші Церкви, приймаючи плату для служіння вам. А коли я прийшов до вас і терпів недостачу, то нікого я не обтяжив. ⁹ Бо мій нестаток поповнили брати, що прийшли з Македонії; і в усьому беріг я себе, щоб не бути для вас тягарем, і збережу. ¹⁰ Як правда Христова в мені, так оця похвала не замовчана буде про мене в країнах Ахаї. ¹¹ Для чого? Тому, що я вас не люблю? Відомо те Богові! ¹² А що я роблю, те й робитиму, щоб відтяти причину для тих, хто шукає причини, щоб у тому, чим хваляться, показалися такі, як і ми. ¹³ Такі бо фальшиві апостоли, лукаві робітники, що підроблюються на Христових апостолів. ¹⁴ І не дивно, бо сам сатана прикидається анголом світла! ¹⁵ Отож, не велика це річ, якщо й слуги його прикидаються слугами правди. Буде

їхній кінець згідно з учинками їхніми! ¹⁶ Знову кажу: хай ніхто не вважає мене за безумного! А як ні, то прийміть мене бодай як безумного, щоб хоч трохи й я похвалився! ¹⁷ А що я кажу, не кажу того в Господі, але ніби в безумстві у цій частині хвали. ¹⁸ Через те ж, що тілом багато-хто хваляться, то й я похвалюся. ¹⁹ Бо ви терпите радо безумних, самі мудрими будучи. ²⁰ Бо ви терпите, коли вас хто неволить, коли хто об'їдає, коли хто обдирає, коли хто підвищується, коли хто по щоках вас б'є. ²¹ На безчестя кажу, що ми ніби втратили сили. Коли хто відважиться чим, то скажу нерозумно відважуюся й я. ²² Євреї вони? То й я. Ізраїльтяни вони? То й я. Насіння вони Авраамове? То й я! ²³ Слуги Христові вони? Говорю нерозумне: більш я! Я був більш у працях, у ранах над міру, частіш у в'язницях, часто при смерті. ²⁴ Від євреїв п'ять раз я прийняв був по сорок ударів без одного, ²⁵ тричі киями бито мене, один раз мене каменували, тричі розбивсь корабель, ніч і день я пробув у глибочині морській; ²⁶ у мандрівках я часто бував, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими, ²⁷ у виснажуванні та в праці, часто в недосипанні, у голоді й спразі, часто в пості, у холоді та в наготі. ²⁸ Окрім зовнішнього, налягають на мене денні повинності й журба про всі Церкви. ²⁹ Хто слабує, а я не слабую? Хто спокушується, а я не паляюся? ³⁰ Коли треба хвалитись, то немічю я похвалюся. ³¹ Знає Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, а Він благословенний навіки, що я не говорю неправди. ³² У Дамаску намісник царя Арети стеріг

місто Дамаск, щоб схопити мене, ³³ але по мурі мене спущено в коші віконцем, і я з рук його втік!

12

¹ Не корисно хвалитись мені, бо я прийду до видінь і об'явлень Господніх. ² Я знаю чоловіка в Христі, що він чотирнадцять років тому чи в тілі, не знаю, чи без тіла, не знаю, знає Бог був узятий до третього неба. ³ І чоловіка я знаю такого, чи в тілі, чи без тіла, не знаю, знає Бог, ⁴ що до раю був узятий, і чув він слова невимовні, що не можна людині їх висловити. ⁵ Отаким похвалюся, а собою хвалитись не буду, хіба тільки своїми немочами. ⁶ Бо коли я захочу хвалитись, то безумний не буду, бо правду казатиму; але стримуюсь я, щоб про мене хто більш не подумав, ніж бачить у мені або чує від мене. ⁷ А щоб я через пребагато об'явлень не величався, то дано мені в тіло колючку, посланця сатани, щоб бив в обличчя мене, щоб я не величався. ⁸ Про нього три рази благав я Господа, щоб він відступився від мене. ⁹ І сказав Він мені: Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в немочі. Отож, краще я буду хвалитись своїми немочами, щоб сила Христова вселилася в мене. ¹⁰ Тому люблю мені перебувати в недугах, у прикростях, у бідах, у переслідуваннях, в утисках через Христа. Коли бо я слабкий, тоді я сильний. ¹¹ Хвалячися, я став нерозумний, до того мене ви примусили. Бо хвалити мене мали б ви, бо ні в чому я не залишився позад від найперших апостолів, хоч я й ніщо. ¹² А ознаки апостола виявилися між вами в усякім терпінні, у знаменах і чудах та в силах. ¹³ Що бо є, що ним ви понизилися більше від інших Церков? Хіба те, що я сам тягарем вам не був? Даруйте мені цю провину! ¹⁴ Ось утрете

готовий прийти я до вас, і не буду для вас тягарем, не шукаю бо вашого я, тільки вас. Не діти повинні збирати маєток батькам, але дітям батьки. ¹⁵ Я ж з охотою витрачуся й себе витрачу за душі ваші, хоч що більше люблю вас, то менше я люблений. ¹⁶ Та нехай буде так, тягара я на вас не поклав, але, будвши хитрий, я лукавством від вас брав. ¹⁷ Чи я використовував вас через когось із тих, кого до вас посилав? ¹⁸ Ублагав я був Тита, і з ним послав брата. Чи Тит використав вас чим? Хіба ми ходили не в одному дусі? Хіба не одними стопами? ¹⁹ Чи ви знову не думаєте, що виправдуємось перед вами? Перед Богом, у Христі ми говоримо, а все, любі, на вашу будову! ²⁰ Я ж боюся, щоб, прийшовши, не знайшов вас такими, якими не хочу, і щоб мене не знайшли ви таким, якого не хочете, хай не будуть між вами суперечка, заздрість, гніви, обмани, свари, нашепти, пихи, безладдя, ²¹ щоб знову, коли я прийду, не принизив мене поміж вами мій Бог, і щоб мені не оплакувати багатьох, що перше згрішили були, і не покаялися в нечистості, і в перелюбі, і в розпусті, що коїли їх.

13

¹ Оце втрете до вас я йду. Кожна справа хай станеться вироком двох чи трьох свідків. ² Попереджував я й попереду, як у вас був удруге, так тепер неприсутній, отих, що згрішили перед тим, і всіх інших, що коли прийду знову, то я не помилую, ³ через те, що шукаєте доказу, що в мені промовляє Христос, Який не безсилий до вас, але сильний у вас. ⁴ Бо хоч Він був і розп'ятий в немочі, та живий із сили Божої. Так і ми, хоча немічні в Нім, та з Ним будемо жити з Божої сили у вас. ⁵ Випробовуйте

самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе. Хіба ви не знаєте самих себе, що Ісус Христос у вас? Хіба тільки, що ви не такі, якими мали б бути. ⁶ Але маю надію, що пізнаєте ви, що ми такі, якими мали б бути. ⁷ І ми молимо Бога, щоб ви не чинили ніякого лиха, не для того, щоб виявились ми досвідчені, а щоб учинили ви добре, а ми будем немов негідні. ⁸ Бо нічого не можемо ми проти правди, а за правду. ⁹ Ми тішимося, коли ми слабі, а ви сильні. Про це й молилось щоб були досконалыми ви! ¹⁰ Ось тому то, відсутній, пишу це, щоб прийшовши, не мав я вчинити суворо за владою, якої Господь мені дав на будування, а не на руйнування. ¹¹ А накінець, браття, радійте, удосконалюйтесь, тіштеся, будьте однодумні, майте мир, і Бог любови та миру буде з вами! ¹² Вітайте один одного святим поцілунком! ¹³ (13-12) Усі святі вас вітають! ¹⁴ (13-13) Благодать Господа нашого Ісуса Христа, і любов Бога й Отця, і причастя Святого Духа нехай буде зо всіма вами! Амінь.

Біблія

The Holy Bible in Ukrainian, Bob Jones University 1996

copyright © 1996 Bob Jones University

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Bob Jones University

The Ukrainian Version of the Bible. Copyright © 1996 Bob Jones University. Use of the work for profit making purposes is expressly forbidden. This work may not be copied or reproduced in any way for the purpose of profitable business ventures. Its publication has been financed on a nonprofit basis for the express purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ. Nonprofit uses of the material for the exclusive purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ are expressly permitted provided that the work is in no way modified and provided that those who use it hold strongly to the doctrines of the verbal plenary inspiration of the Bible, the deity and humanity of the virgin-born Son of God, the Lord Jesus Christ, the physical bodily resurrection of our Lord, and otherwise hold to the fundamental doctrines of the Christian faith.

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 2 Aug 2022

db2d1414-1c39-5590-ac84-c16ebddb82e5